

Ik eet je op

Eva Helmond, januari 2019

Haar vingers gleden over de gebarsten donkergroene verf. Vlot en zachtjes zodat het niet stroef voelde en hard genoeg om het reliëf te voelen. Zo leest een blinde een romantisch boek stelde ze zich voor. Het metaal van het hek was koud en stal de warmte van haar vingers. Het reliëf was als een Grand Canyon maar dan veel kleiner. Zou dat een draad kunnen zijn? Een punt op de horizon, een ‘iets’ om voor te gaan? Een *roadtrip* naar de Grand Canyon om naar uit te kijken voor hierna ‘na minimaal acht weken en max. veertien’ zoals ze vanochtend bij het ontwaken met barstende koppijn gelezen had. Een louterende *roadtrip* zou het worden, ja! Schoon en eenvoudig zoals in de films uit het filmhuis om de hoek waar ze nooit heenging.

Emma slikte, haar mond voelde droog. Ze liet haar hand vallen en het bungelde nu langs haar lijf als een passief diertje. Ze ademde wolkjes en haar vingertoppen waren nu hard en gevoelloos. Het is altijd extra koud als je uit de warmte komt. dacht ze terwijl ze rilde. Haar buurvrouw Conny had haar vijf minuten geleden afgezet met haar paarse Twingo. Lieve Conny. Emma ergerde zich aan het plukje gras naast het metalen hekwerk. Ze zullen het hier wel niet op orde hebben. Tijd om om te keren. Emma bleef staan.

Emma bekeek het bordje in het midden van het hek; “Ochtendgloren, voor elk nieuw begin”. Pff, wat een bombarie, wat een onzin, wat overdreven, wat een arrogantie ten top. Hier gaan ze het weer mooi vertellen, hoe dit juist iets moois kan zijn in je leven, een kans die dé kans van je leven bleek te zijn. Omdraaien Em! Emma bleef staan.

Ze dacht aan Danny. Emma grinnikte. Danny die zou met zijn ogen rollen om de naam van deze plek. Hij kende deze centra als geen ander, van binnen en buiten. Emma zei er nooit iets van als hij weer terug was na weken afwezigheid, maar haalde altijd in stilte een troost G&T als hij er ineens weer was met stappen op dinsdagavond. Het was een stilzwijgend contract tussen de twee dat al jaren duurde.

Misschien een feestje om het te vieren dat ik 14 weken zou volgehouden hebben? Een tropisch feestje zoals afgelopen maart? Met *virgin Piña Colada's* natuurlijk. En zo'n hoe heet dat ook alweer? Met een *Piñata*, om tegenaan te slaan, gevuld met boerderijdrop en *Kitkats* voor

Nicole. Emma grinnikte nog een keer. Dave zou coke in de reet van dat beest stoppen. En Emma zou dan een keer mogen slaan voor elke week dat ze hier gezeten had. Of schoppen. Emma schopte tegen het hek, het drilde en maakte een echo in de verte. Dat feest was misschien ook niet zo'n goed idee.

Emma ging rechtop staan en trok haar schouders naar achter. Kaarsrecht stond ze en trok haar rechterhand sierlijk voor zich en *fakete* het langzame roken van een sigaret. Met een hoge deftige stem zei ze: 'Emma meisje, luister even naar mama. Dit is het, dit is het, heus, dit is dé kers meisje'. Pff, haar moeder in haar hoofd deed zeer.

Emma keek naar de donkergroene verf. Was de verf mooier nu hij gebarsten was, nu er een spoor van interactie en gebruik te zien was? Nu de weerselementen erop in hadden gepraat, geknuffeld, gedanst en geruzied? Misschien had het hek ook vrienden die leuk waren en tegelijkertijd niet. Had het hek meer leven, meer ziel dan een vers-geschilderd hek?

Emma zette haar handpalmen op het hek, ze duwde zacht, het ging niet open. Het kreunde niet eens. 'Zeg op hek' zei Emma. 'Is de gebakerde verf op je huid *da bomb*, een teken van je ziel?' Het hek bleef stil. Een lage stem met *swang* ontsnapte Emma. "Kom dan makkeltje, alsof je tof bent, denk je dat? Alsof je durft, zeg nou zelf. Alsof ik jón alles moet geven, ik eet jou op en niet jij mij. Ja eten ja, ik eet jou op. Ik ben een hek ja, niet te vergelijken met de Grand Canyon. Aardig van je dat wel. Blijf lekker daar aan die kant prullemein.' Emma duwde nog een keer zachtjes. Het hek duwde terug. Geen beweging.

Emma zette zich schrap, ademde diep in en duwde. Haar armen krachtig, haar voeten straf tegen de vloer en ze stortte haar gewicht in de strijd. Het hek gaf zich over en gaf mee als een stuiterend pingpongballetje. Daar stond ze dan voor een open gestrekte hel als de bek van een hongerige leeuw. Ze hijgde. Een bal in haar buik maakte haar zwaar. Een ronde, zware bal. Het was een donkergroene bal. Een bal in haar buik die uitdijde en tien armen en vingers kreeg die koortsachtig een weg zocht naar haar benen, kuiten, billen, rug en achterkant nek, Emma duizelde. 'Ik eet je op' fluisterde ze en zette een stap naar voren. "Ik eet je op." Ze zette nog een stap naar voren. "Ik eet je op hek. Deze mokkel eet je op." Drie stappen en ze begon te joggen. "Ik eet je op donkergroene verf." Ze rende nu. "Ik eet je op, ik eet je op, ik eet je op" schreeuwde ze. Emma stopte buiten adem bij de ingang. Ze keek achterom naar het hek. "Dag hek" fluisterde ze en opende de grote glazen deuren van Ochtengloren.

